

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv. III. 37. 408/2015/5. szám

A Kúria az Adamkó Ügyvédi Iroda által képviselt (...) felperesnek a (...) jogtanácsos által képviselt Nemzeti Fogyasztóvédelmi Hatóság alperes ellen fogyasztóvédelmi ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Salgótarjáni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2015. január 28. napján kelt 1.K.27.102/2014/9. számon hozott ítélete ellen a felperes részéről 12. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

A Kúria a Salgótarjáni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 1.K.27.102/2014/9. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a Kúria a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 30.000.- (harmincezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 70.000.- (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

Indokolás

A Nógrád Megyei Kormányhivatal Fogyasztóvédelmi Felügyelőségére, mint elsőfokú hatóságra 2013. november 8. napján érkezett Egyesült Lakásszövetkezet kérelme. Az ebben előadottak szerint a felperesi társasházban 2013. március elején az ivóvízvezeték nem ellenőrizhető helyen meghibásodott (a későbbi feltárás alapján a betonlap alatt). A föld felett sehol nem jelent meg a csőtörésből áramló víz, több cm magasságban a talaj teljesen át volt fagyva, az épületen belül pedig a vízszigetelés felett vasalt beton van. A csőtörés tényét a szolgáltató elismerte, a feltételezett elfolyt vízmennyiségnek megfelelően a szennyvíz mennyiségét a S.Cs Kft. nem számlázta ki, figyelemmel arra a tényre, hogy nem került bele a vezetékrendszerbe, de a S. és K. V. Kft. a vízmérő által mutatott állásról a vízdíj költséget igen. A társasház egy összegben nem tudta rendezni a szolgáltató 1.319.084.- forintos díjkövetelését,

ezért részletfizetést kért, melyet azóta is rendszeresen teljesít. Időközben a feladatokat az É. Zrt. vette át. A kérelmező a hatóság eljárását kérte annak érdekében, hogy a társasház vízszámláját a víziközmű szolgáltatásról szóló 2011. évi CCIX. törvény (a továbbiakban: Vksztv.) egyes rendelkezéseinek végrehajtásáról szóló 58/2013. (II.27.) Korm.rendelet (a továbbiakban: Vksztv.vhr.) 67. § (10) bekezdésében leírtak szerint állítsa ki. Az elsőfokú hatóság fogyasztóvédelmi tárgyú jogszabályi előírás megsértését nem állapította meg a szolgáltatóval szemben, ezért a kérelmet elutasította. A felperes fellebbezett a határozat ellen, amelynek elbírálása során az alperes a 2014. május 27. napján kelt HAJ-01284-2/2014. számú másodfokú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

A felperes keresetében az alperes határozatának felülvizsgálatát, hatályon kívül helyezését, és a hatóság új eljárásra kötelezését kérte. Vitatta a hatóságnak a Vksztv.vhr. 67. § (10) bekezdésével kapcsolatban rögzített értelmezését, álláspontja szerint a bekötési vízmérő nélküli felhasználási helyek esetében ezen jogszabályhely alkalmazása kizárt. Az csak ott alkalmazható, ahol bekötési vízmérő van, hiszen e bekezdés szerinti elszámolás alapja a bekötési vízmérőn mért utolsó fogyasztás. Bekötési vízmérő hiányában ilyen adat nem állhat rendelkezésre, ezen adat hiányában, azaz a bekötési vízmérő nélküli felhasználási helyen a jogszabályhely nem alkalmazható. Megítélése szerint nem ellenőrizhető helyen történt meghibásodáson azt kell érteni, hogy külön rendkívüli tevékenység nélkül nem ellenőrizhető helyen történik a meghibásodás, nem várható el, hogy a fogyasztó havonta, kéthavonta feltörje a betont, feltárja a vízvezetékét. A konkrét ügyben megállapítható, hogy a felperesi csőtörés a betonlap alatt nem ellenőrizhető helyen történt, a vízszolgáltatónak alkalmazni kellett volna a Vksztv.vhr. 67. § (10) bekezdését. Ezt a szolgáltató nem tette meg jogszabálysértő módon. Vitatta a felperes a másodfokú határozatnak az ügyintézési határidő megtartására, illetékfizetési kötelezettség keletkezésével kapcsolatban tett megállapításait is.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaptalannak értékelte, és elutasította azt. Ítéletének indokolásában a Vksztv.vhr. 1. § 37 a) pontjára, 57. § (1), (2), (3) és (4) bekezdésére, 62. § (4) bekezdésére és 67. § (10) bekezdésére hivatkozott. Kifejtette, hogy ezen jogszabályi rendelkezésekből levonható az az egyértelmű következtetés, hogy az ingatlan tartozékaként ivóvíz hálózathoz tartozó vízközművek a felhasználók tulajdonát képezik, így azok ellenőrzése a tulajdonos feladatai közé tartozik. Nem vitás, hogy a felhasználási hely rendelkező bekötési vízmérővel, amely berendezés által a vízfogyás, a vízhálózat helyzete folyamatosan ellenőrizhető és nyomon követhető lett volna a felperes részéről. Hangsúlyozta a bíróság, hogy minden olyan vízvesztést, amely a bekötési vízmérő, csatlakozási pont után az ügyfél ingatlanán

keletkezett, beleértve a rejtett hibát is, a felperesnek kell viselni. Bekötési vízmérőn túli szakaszra a fogyasztó ellenőrzési, karbantartási kötelezettsége kiterjed, így a Vksztv.vhr. 67. § (10) bekezdésében foglalt átalányszámítás nem alkalmazható, az elfogyasztott víz mennyiségének meghatározására a bekötési vízmérő által mért adat az irányadó. Egyetértett az elsőfokú bíróság az alperes azon álláspontjával, hogy a Vksztv.vhr. 67. § (10) bekezdésében szabályozott átalányszámítás a felhasználó által nem ellenőrizhető, nem karbantartható helyen történő meghibásodás esetére alkalmazandó. Figyelemmel arra a tényre, hogy a fogyasztási hely bekötési mérővel rendelkezett, a társasház valamennyi vízvételvezetési helye minden csapjának elzárásával bármikor ellenőrizhető a vízfolyás. Ebből a tényből levonható az a következtetés, hogy a bekötési vízmérő meglétére tekintettel a konkrét esetben nincs olyan fogyasztó által nem ellenőrizhető, nem karbantartható hely, amely a Vksztv.vhr. 67. § (10) bekezdésének a konkrét perbeli esetre történő alkalmazását lehetővé tenné.

Alapvetően értékelte az elsőfokú bíróság az ügyintézési határidőre vonatkozó felperesi kifogást is.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyben annak hatályon kívül helyezését, a jogszabályoknak megfelelő döntés hozatalát, a jogerős ítéletnek az alperes határozatára kiterjedő hatályon kívül helyezését, és az alperes új eljárásra kötelezését kérte. Arra hivatkozott, hogy a felperesi társasház házi ivóvízvezetéke nem ellenőrizhető helyen, azaz a földben betonalap alatt meghibásodott, a föld felszínén csőtörés jele, talajvizesedés nem jelent meg, mert a talaj át volt fagyva, és a meghibásodás helyén, környezetében az épületen belül a vezeték feletti földréteget vízszigetelés és vasalt beton borította. A vízfolyás észlelésére vízóra csere során 2013. március 4. napján került sor, a társasház a bekötési vízmérőt a vízfolyás észlelése előtt 10 nappal február 18-án ellenőrizte, akkor rendellenességet nem tapasztalt. A felperes a bíróság jogértelmezését, jogalkalmazását hibásnak tartotta, álláspontja szerint a bíróság a kellően feltárt tényállás mellett a rendelkezésre álló tényekből okszerűtlen, megalapozatlan következtetést vont le, amely megalapozatlan döntést eredményezett. A Vksztv. 67. §-ára hivatkozással kifejtette, hogy a házi vízvezetéknek lehetnek olyan szakaszai, amelyet nem lehet ellenőrizni, és ezekre értelem szerűen nem lehet elkövetni a házi vízvezeték szakasz ellenőrzésére előírt kötelezettség elmulasztását. Nem ellenőrizhető, nem karbantartható hely az, ahol az ellenőrzés nem elvárható, mert jelentős költséget kívánó komoly feltárással és helyreállítással lehet a vezeték szakaszt ellenőrizni. A Vksztv.vhr. 67. § (10) bekezdése egy speciális szabály, egyrészt azért, mert nem az ellenőrizhető vezeték szakasz, mint általa bevezetett kategória értékelésével nemcsak hogy

tartalma szerint kizárja erre a vezetékszakaszra az ellenőrzési kötelezettség teljesítését, annak vizsgálatát, hanem speciális jellegéből adódóan kizárja az általános elszámolási szabály ezen esetben történő érvényesülését az erre az esetre eltérő rendelkezés alkalmazását írja elő az elfolyt víz mennyiségének kiszámítására és kiszámlázására. Kifogásolta, hogy a hatóságok és bíróság is hivatkozott az ellenőrzési, alapvetően vízóra-ellenőrzési kötelezettség elmulasztására, ugyanakkor az erre vonatkozó felperesi hivatkozást érdektelennek tartotta azon megállapítás alapján, hogy a bekötési vízmérőn túl keletkezett vízfolyás esetén minden esetben a vízvesztéséget a fogyasztónak kell viselnie. Hangsúlyozta, hogy a bekötési vízmérőt évek óta folyamatosan előírás nélkül is 30 napon belül rendszeresen ellenőrizte a meghibásodás észlelését megelőző 14 nappal is a vízóráat leolvasta, rendellenességet nem tapasztalt. Álláspontja szerint a tények és a jogszabályi rendelkezések figyelembevételével, helyes értermezésével csak az állapítható meg, hogy a házi vízvezeték jelentős munkával, költséggel feltárható, eltakart része nem ellenőrizhető, nem karbantartható vezetékszakasz, az ott történő meghibásodás esetén - az előírt általános ellenőrzési kötelezettség teljesítésének vizsgálata nélkül - a speciális rendelkezésben előírt elszámolást kell alkalmazni, az általános elszámolási szabálytól eltérően, és ezt a speciális elszámolási szabályt csak a vízórával rendelkező fogyasztók esetén lehet és kell alkalmazni.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályban tartására irányult.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdésének megfelelően tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megfelelő alaposággal feltárta és rögzítette ítéletének indokolásában az ügyben irányadó tényállást, és abból - az ide vonatkozó jogszabályi rendelkezések alkalmazásával - helytálló jogi következtetést vont le, azzal a kúria is egyetértett.

Kiemeli a Kúria, hogy a felülvizsgálati eljárás során a Pp. 270. § (2) bekezdése és 272. § (2) bekezdése értelmében kizárólag a jogerős ítélet jogszerűsége vizsgálható a Pp. 275. § (2) bekezdésének megfelelően a felülvizsgálattal érintett körben.

A perben rendelkezésre állt iratok alapján megállapított tényállásból szükségesnek tartja kiemelni a Kúria azt, hogy a csőtörés ténye 2013. március 4. napján történt időszakos mérőcsere során, nem pedig fogyasztói ellenőrzés és bejelentés alapján került megállapításra. A szolgáltató a fizetendő vízdíjat a vízmérő állása

alapján számította ki, és terhelte a felperesre. A társasház ekkor a számla jogosságát nem vitatta, a szolgáltató nyolc havi részletfizetést engedélyezett kérelmére, a rendkívüli vízfolyást eredményező hiba oka feltárássra került, amely a ház alapja alatti csőtörés volt, a hibás vezetékszakaszt kicserélték, a talajba szivárgott víz után az átlagfogyasztás feletti csatornadíj jóváírásra került.

A Kúria álláspontja szerint helyesen hivatkozott az elsőfokú bíróság az alperessel összhangban a Vksztv.vhr. 57. § (4) bekezdése szerinti ellenőrzési kötelezettségre. A jogszabályi előírásból következően a vízmérő utáni szakasz teljes mértékben a felhasználó felelősségi körébe tartozik. Minden olyan vízveszteséget, amely a szolgáltatási pont utáni vezetékszakaszon keletkezett, a fogyasztónak kell fizetnie, mert az ő birtokában lévő hálózat meghibásodása okozta a veszteséget.

A Vksztv.vhr. 62. § (4) bekezdése alapján az ingatlanon fogyasztott víz mennyisége szempontjából a bekötési vízmérő az irányadó. A 67. § (10) bekezdése szerint a házi ivóvíz hálózat – a felhasználó által nem ellenőrizhető, vagy nem karbantartható helyen történő – meghibásodásakor a meghibásodási időszakban elfogyasztott ivóvíz mennyiségét a meghibásodás bejelentését megelőző utolsó mérőleolvasás időpontját megelőző 12 hónap összes fogyasztásából az egy napra számított átlagfogyasztás és a meghibásodás időtartama alatt eltelt napok száma szorzataként kell meghatározni.

Osztotta a Kúria az elsőfokú bíróság azon okfejtését, amely szerint a Vksztv.vhr. ezen rendelkezése alkalmazásának a perbeli esetben nem volt helye. A Vksztv.vhr. 57. § (2) és (4) bekezdése szerinti ellenőrzésre csak olyan felhasználási helyek esetében van lehetőség, amelyek rendelkeznek bekötési vízmérővel. A felperesi társasház is ilyen. A bekötési vízmérő nélküli felhasználási helyek esetében a rendellenesség megállapítása külön nehézségbe ütközik, az ilyen helyeken történő meghibásodás következtében előforduló vízfolyások minősíthetők olyan rejtett hibának, amelyek indokolttá teszik a Vksztv.vhr. 67. § (10) bekezdésének alkalmazását. Az alperesi eljárásban feltártak szerint a felperesnél nincs olyan fogyasztó által nem ellenőrizhető, nem karbantartható hely, amely a 67. § (10) bekezdésnek az alkalmazását a konkrét esetben lehetővé tenné. Helyesen döntött tehát a szolgáltató úgy, hogy az elfogyasztott mennyiség megállapítására és az azon alapuló elszámolásra a Vksztv.vhr. 62. § (4) bekezdése az irányadó, a 67. § (10) bekezdés nem alkalmazható.

Ebből következően jogszerű volt az az alperesi döntés, amely fogyasztóvédelmi tárgyú jogszabályi előírás megszegését nem állapította meg, és a szolgáltatót nem marasztalta el.

Minderre figyelemmel a Kúria álláspontja szerint a jogerős ítélet nem jogszabálysértő a felülvizsgálati kérelemmel érintett körben, ezért azt a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felülvizsgálati eljárásban felmerült alperesi perköltség megfizetésére a Kúria a felperes a Pp. 270. § (1) bekezdés folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdés szerint kötelezte.

A tárgyi illetékeljegyzési jog folytán le nem rótt, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50.§ (1) bekezdése szerinti felülvizsgálati eljárási illeték viselésére a felperes a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése értelmében köteles.

Budapest, 2015. szeptember 1.

Dr. Kárpáti Zoltán s.k. a tanács elnöke, Dr. Fekete Ildikó s.k. előadó bíró, Dr. Kovács Ákos s.k. bíró

A kiadmány hitelével:

tisztviselő